

thriller&mystery

LEE CHILD s-a născut în 1954 la Coventry, în Anglia. Urmează liceul la Birmingham (într-o venerabilă instituție frecventată cândva de J.R.R. Tolkien) și studiază dreptul la Sheffield. Lucrează cu jumătate de normă într-un teatru, apoi se angajează la studiourile de televiziune Granada din Manchester. Este concediat în 1995, după optsprezece ani de muncă asiduă (și o activitate sindicală deloc pe gustul patronilor). Cititor pasionat încă din copilărie, Child transformă criza în ocazie: își cumpără hârtie și pixuri și se apucă să scrie. Rezultatul: *Capcana Margrave* (*Killing Floor*, 1997), primul roman cu Jack Reacher, succes instantaneu în Marea Britanie și SUA. Cele nouă romane care i-au urmat până acum au urcat, fără excepție, pe primele locuri în clasamentele de vânzări și au fost publicate în zeci de țări.

LEE CHILD

# Capcana Margrave

Traducere din engleză de  
CONSTANTIN DUMITRU-PALCUS

HUMANITAS  
fiction

*Darley Anderson, din Londra, este agentul meu, David Highfill este editorul meu din New York, iar Marianne Velmans, cel din Londra. Toți trei au muncit din greu ca să fiu publicat. Le dedic această carte, drept mulțumire pentru eforturile lor deosebite.*

## UNU

Am fost arestat în restaurantul lui Eno. La orele douăsprezece. Mâncam niște ouă și beam cafea. Un mic dejun întârziat, nu un prânz. Eram ud și obosit după un drum lung pe jos printr-o ploaie torențială. Tocmai de la autostradă până la marginea orașului. Restaurantul era mic, dar luminos și curat. Nou-nouț, construit ca să semene cu un vagon de cale ferată modificat. Îngust, cu o teighea lungă pe o latură și o bucătărie ieșită în spate. Avea separeuri aliniat pe peretele opus și o ușă în locul în care ar fi trebuit să fie separeul central.

Mă aflam într-un separeu, la fereastră, și citeam în ziarul uitat de cineva un articol despre un președinte pe care nu l-am votat la ultimele alegeri și n-aveam de gând să-l votez nici de data asta. Afară, ploaia se oprise, dar geamul era încă împestrițat de picături strălucitoare. Am văzut mașinile de poliție oprind în parcare acoperită cu pietriș. Se mișcau repede și roțile au scrâșnit la oprire. Barele luminoase de pe capotă pâlpâiau și piuiau. Lumini roșii și albastre în picăturile de ploaie de pe fereastra din dreptul meu. Portierele s-au deschis brusc, iar polițiștii au sărit afară. Câte doi din fiecare mașină, cu armele pregătite. Două revolvere și două puști. Marfă grea. Un revolver și o pușcă au alergat în spate. Unul dintre ei a dat buzna pe ușă.

Eu stăteam și mă uitam la ei. Știam cine era în restaurant. Un bucătar în spate. Două chelnerițe. Doi bătrâni. Și eu. Operațiunea asta îmi era destinată. Mă aflam în oraș de mai puțin de o jumătate de oră. Ceilalți cinci probabil că fuseseră aici toată viața lor. Orice problemă ar fi avut oricare dintre ei, un sergent stânenit ar fi intrat fără gălăgie în local. Mai-mai că și-ar fi cerut scuze. Ar fi rostit ceva nedeslușit. L-ar fi rugat pe respectivul să vină până la secția de poliție. Așadar, armamentul greu și graba nu erau pentru vreunul dintre ei. Erau pentru mine. Am înfulecat ce mai rămăsese din ou și am strecurat o bancnotă de cinci dolari sub farfurie. Am împăturit ziarul uitat și l-am vârat în buzunarul hainei. Ținându-mi mâinile pe masă, la vedere, am golit ceașca.

Tipul cu revolverul a rămas la ușă. S-a ghemuit și a luat poziția de tragere ținând pistolul cu două mâini. Îndreptat spre capul meu. Tipul cu pușca s-a dat mai aproape. Erau niște băieți zvelți, în formă. Curăței și ordonați. Cu mișcări ca din manual. Revolverul de la ușă putea să acopere încăperea cu un anumit grad de exactitate. Invers, ar fi fost o greșeală. Revolverul și-ar fi putut rata ținta într-o încăierare directă, iar o salvă trasă la distanță de lângă ușă i-ar fi ucis pe polițistul care urma să efectueze arestarea și pe bătrânul din separeul din spate, precum și pe mine. Până în acel moment, procedau corect. Nici o îndoială în privința asta. Avantajul era de partea lor. Nici în privința asta nu încăpea vreo îndoială. Separeul strâmt mă ținea prizonier. Eram prea îngheșuit ca să pot face ceva. Mi-am întins palmele pe masă. Polițistul cu pușca s-a apropiat.

— Nu mișca! Poliția! a țipat el.

Țipa cât de tare putea. Încerca să-și alunge încordarea și, totodată, să mă sperie. Mișcări ca la carte. Gălăgie și furie cât cuprinde, ca să frăgezească ținta. Am ridicat mâinile. Tipul cu revolverul a început să se apropie, venind dinspre ușă. Cel cu pușcociul s-a dat și mai aproape. Prea aproape. Prima lor greșeală. Prins la îngheșuială, m-aș fi putut repezi la țeava puștii, îndreptând-o cu forța în sus. Poate-ar fi urmat o salvă și, după un cot în fața polițaiului, arma ar fi fost a mea. Tipul cu revolverul

își micșorase unghiul și nu putea risca să-și rănească partenerul. S-ar fi putut sfârși rău pentru ei. Dar am stat acolo, nemișcat, cu mâinile ridicate. Tipul cu pușca continua să zbiere și să țopăie.

— Ieși de-acolo, întinde-te pe podea! a țipat el.

Am ieșit încet din separeu și mi-am întins încheieturile spre polițistul cu revolverul. N-aveam de gând să mă întind pe podea. Nu voiam să le dau satisfacție băieților ăștia de la țară. Nici dacă ar fi adus cu ei întregul departament de poliție înarmat cu mortiere. Tipul cu revolverul era sergent. Își păstra destul de bine calmul. Am stat în bătaia puștii în timp ce sergentul și-a pus revolverul în toc, și-a desprins cătușele de la centură și mi le-a prins la încheieturi. Cei din echipa de acoperire au intrat prin bucătărie. Au dat ocol tejghelei. Au luat poziție în spatele meu. M-au percheziționat. Cu meticulozitate. L-am văzut pe sergent luând act de clătănările din cap ale celorlalți: nu aveam la mine nici o armă.

Băieții din trupa de acoperire s-au dat cu un pas înapoi. Mă aflu în continuare în bătaia puștii. Sergentul a ieșit în față. Era un bărbat alb, îndesat, cu o constituție athletică. Suplu și bronzat. De vârsta mea. Pe ecusonul de plastic de deasupra buzunarului de la cămașă scria „Baker”. S-a uitat la mine.

— Ești arestat pentru crimă, a spus el. Ai dreptul să nu spui nimic. Orice spui poate fi folosit drept dovadă împotriva ta. Dacă nu-ți permiți să angajezi un avocat, statul Georgia va numi un avocat care să te reprezinte din oficiu. Înțelege aceste drepturi?

Era o redare reușită a Codului Miranda. Omul vorbea clar. Nu citea cuvintele de pe vreun bilețel. Vorbea ca și cum știa ce însemna și de ce era important. Pentru el și pentru mine. Nu i-am răspuns.

— Îți înțelege drepturile? a repetat.

Nici de data asta nu i-am răspuns. O experiență îndelungată m-a învățat că tăcerea absolută e calea cea mai bună. Cum ai spus ceva, riști să fie auzit aiurea. Înțeles greșit. Interpretat pe dos. Te poate incrimina. Te poate ucide. Tăcerea îl tulbură pe polițistul venit să te aresteze. E nevoit să-ți spună că ai dreptul să taci, dar îl calcă pe

nervi când te folosești de acel drept. Eram arestat pentru crimă. Dar n-am spus nimic.

— Înțelegeți care-ți sunt drepturile? m-a întrebat iarăși tipul numit Baker. Vorbești englezește?

Era calm. Eu n-am spus nimic. El a rămas calm. Avea calmul unui om care depășise niște momente de pericol. N-avea decât să mă ducă la secție, după care deveneam problema altcuiva. S-a uitat la cei trei colegi ai săi.

— Bun, rețineți, n-a spus nimic, a mormăit el. Să mergem.

Am fost condus către ușă. Acolo am format un șir indian. Mai întâi Baker. Apoi tipul cu pușca, mergând cu spatele, având încă îndreptată spre mine țeava mare și neagră. Pe ecusonul lui scria „Stevenson”. Și el era un bărbat alb, de înălțime medie, în bună formă fizică. Arma lui arăta ca o țeavă de scurgere. Îndreptată spre măruntaiele mele. În spatele meu erau băieții care asigurau acoperirea. Am fost împins prin cadrul ușii cu palma lipită de spate.

Afară, în parcare cu pietriș, era arșiță de-a dreptul. Plouase toată noaptea și cea mai mare parte a dimineții. Acum soarele ardea, iar din pământ ieșeau aburi. În mod normal, ar fi fost un loc extrem de călduros și plin de praf. Astăzi aerul era încărcat de acea minunată aromă îmbătătoare de asfalt umed în bătaia soarelui de amiază. Mi-am ridicat fața spre soare și am tras aer în piept în timp ce polițiștii se regrupau. Mergeau umăr lângă umăr pe scurta distanță până la mașinile de patrulare. Stevenson continua să stea cu arma pregătită de tragere. La prima mașină a făcut un pas înapoi când Baker a deschis ușa din spate. Capul mi-a fost apăsător în jos. Am fost împins în mașină printr-un foarte corect contact șold la șold din partea agentului de acoperire din stânga. Băieții se mișcau bine. Într-un oraș atât de izolat, mișcările acestea erau cu siguranță consecința unor antrenamente temeinice și nu ale unei experiențe bogate. Eram singur pe bancheta din spate, izolată de restul mașinii cu un geam gros. Ușile din față erau încă deschise. Baker și Stevenson s-au urcat și ei. Baker s-a așezat la volan. Stevenson stătea pe jumătate întors ca să mă țină sub observație. Nimeni



nu vorbea. Mașina de acoperire venea în urma noastră. Mașinile erau noi. Mergeau liniștit și fără hurducăieli. Înăuntru era curat și răcoare. Nu se vedeau urmele impregnate ale unor oameni disperați și jalnici mergând spre locul către care eram dus și eu.

M-am uitat pe fereastră. Georgia. Am văzut un ținut bogat. Cu sol mănos, umed și roșu. Pe câmpuri, rânduri foarte lungi și drepte de arbuști scunzi. Arahide, probabil. Recolte mărunte, dar prețioase pentru agricultori. Sau pentru proprietari. Oare oamenii de aici își stăpânesc pământurile? Sau acestea sunt ale marilor corporații? Nu știam.

Drumul până-n oraș a fost scurt. Pneurile mașinii fâșâiau pe asfaltul neted și umed. După vreo opt sute de metri am văzut două clădiri curățate, ambele noi, înconjurată de grădini cu plante bine îngrijite. Secția de poliție și cea de pompieri. Se înălțau împreună izolate, la marginea nordică a orașului, îndărătul unui gazon larg, având în mijloc o statuie. Arhitectură provincială atractivă, realizată cu un buget generos. Șosele cu asfaltul neted, trotuare cu pavele roșii. La nici trei sute de metri mai la sud se înălța turla de un alb orbitor a bisericii, în spatele unui mic grup de clădiri. Se puteau vedea catarcele pentru steaguri, copertinele, zugrăveala proaspătă, gazonul verde. Totul înviorat de ploaia torențială. Acum, din toate acestea ieșeau aburi; arșița le făcea mai impunătoare. O comunitate prosperă. Clădită, am presupus, pe baza unor venituri agricole considerabile și a unor impozite mari impuse navetiștilor care lucrau în Atlanta.

Stevenson continua să mă privească fix în timp ce mașina încetinea și se legăna apropiindu-se de secție. O alee ce descria un semicerc larg. Pe o placă aplicată pe un zid jos se putea citi: Margrave – Sediul central al Poliției. Mi-am zis: oare ar trebui să-mi fac griji? Eram arestat. Într-un oraș în care nu mai fusesem niciodată. După toate aparențele, pentru crimă. Dar știam două lucruri. Primul, că nu puteau dovedi că așa ceva s-a întâmplat dacă nu s-a întâmplat. Al doilea, că nu omorâsem pe nimeni. În orice caz, nu în orașul lor și nu în ultima vreme.